

واقعیت‌های شیلی

اندرو کونکاچنگ

ترجمه‌ی احمد سیف

جمعه‌ی گذشته در واکنش به تظاهرات گسترده، تانک‌ها وارد خیابان‌های سانتیاگو، پایتخت شیلی، شدند. شیلی، کشوری است که معروف است دارای قوی‌ترین دموکراسی و پیشرفته‌ترین اقتصاد در امریکای لاتین است. حتی برای شیلیایی‌هایی که تظاهرات در طول ده‌ها سال گذشته را در نظر داشته‌اند، این انفجار سراسری و ملی ناراضیتی مردم غیر قابل انتظار بود.

درگیری در اواخر هفته‌ی گذشته به صورت اعتراضات مسالمت‌آمیز به افزایش بهای بلیط قطار زیرزمینی شروع شد. برای کسی که به اندازه‌ی حداقل مزد درآمد دارد هزینه‌ی حمل‌ونقل برای رفت و آمد به محل کار و مسافرت در روزهای آخر هفته تقریباً معادی ۲۱ درصد از حقوق او خواهد بود.

ولی اعتراض تنها به سبب افزایش کرایه‌ی قطار که از آن به عنوان، «آخرین قطره‌ای که توازن فئجان را به هم می‌زند» یاد می‌کنند، نیست. افزایش هزینه‌ی قطار به هزینه‌ی زندگی‌ای که تا قبل از این افزایش هم غیر قابل تحمل بود، موجب انفجار سرخوردگی شهروندان شده است. کارگران، دانشجویان، فمینیست‌ها، مخالفان فاشیسم و فعالان شهروندان بومی ده‌ها سال برای عدالت مبارزه کرده‌اند. این اعتراضات به نابرابری فوق‌العاده است، نظام بهداشتی ناکارآمد و غیر عادلانه، افزایش بهای برق، خصوصی‌سازی آب، ترور فعالان محیط زیست و فعالان حقوق بومی‌ها، امکانات آموزشی به‌شدت نابرابر، و نظام درحال فروپاشی بازنشستگی^۱ واگذار شده به بخش خصوصی که از زمان حکومت دیکتاتوری به‌جا مانده است. اغلب معلمان بازنشسته ماهانه کم‌تر از ۳۰۰ دلار حقوق می‌گیرند و اغلب ناچارند تا سال‌های ۸۰ سالگی‌شان کار کنند.

اعتراضات که شامل تظاهرات، عدم پرداخت کرایه‌ی قطار زیرزمینی، اجرای نمایش‌ها، و سنگربندی در خیابان بود با پاسخ بسیار خشونت‌آمیز نیروهای دولتی روبه‌رو شد که از گازهای اشک‌آور، گلوله‌های لاستیکی، بازداشت خشونت‌بار و ضرب و جرح استفاده کرده‌اند.

در ایستگاه مرکزی سانتیاگو به یک زن با تفنگ‌های ساچمه‌زن شلیک شد و او را که به شدت مجروح شده بود به بیمارستان بردند که به‌نوبه‌ی خود موجب خشم و اعتراض بیش‌تر تظاهرکنندگان شد. تظاهرکنندگان ایستگاه قطار زیرزمینی را به آتش کشیدند چون از این که دولت به خواسته‌های آن‌ها توجه نمی‌کند عصبانی و خشمگین هستند.

تظاهرات در جمعه شب هم ادامه یافت. رییس‌جمهور سبستین پینه‌را - که متهم است در ۳۰ سال گذشته میلیون‌ها دلار فرار از مالیات بر درآمد داشته است - حالت اضطراری اعلام کرده است و نیروهای ارتش و نظامیان را به خیابان‌ها فرستاد.

برای شیلیایی‌ها دیدن نظامیان در خیابان‌ها آن‌ها را به یاد کودتای ۱۹۷۳ می‌اندازد که در نتیجه‌اش دیکتاتوری ۱۷ساله (پینوشه) بود که موجب شد ده‌ها هزار نفر کشته، مفقود و شکنجه شدند.

نویسنده‌ی شیلیایی دانیل ویلالوبوس در توییتی در جمعه نوشت «چه‌گونه است که برای حمایت از شهروندان شما همان نهادهایی را به خیابان می‌فرستید که هرگز به ما نگفته‌اند که اجساد را به کجا انداخته‌اند».

به‌علاوه ژنرالی که پینه‌را مسئول اداره‌ی وضعیت اضطراری کرده در واقع پسر همان ژنرالی است که در دوره‌ی دیکتاتوری مسئول شکنجه‌ی هزاران نفر در شکنجه‌گاه کلونیا دیگنیداد که با نازی‌ها ارتباط داشت، بود.

واکنشی از این دست هیچ مشکلی را حل نمی‌کند. خشونت تشدید شد. در روز شنبه، وضعیت اضطراری در دیگر شهرهای بزرگ برقرار شد و پینه‌را از ساعت ۱۰ شب حکومت نظامی و منع آمدوشد اعلام کرد. در واقع این اولین باری است که در سی‌سالگی که از دیکتاتوری می‌گذرد حکومت نظامی و منع آمدوشد در شیلی اعلام شده است.

برای خیلی‌ها حکومت نظامی و حضور نظامیان تنها وجوه تشابه با زمان دیکتاتوری نیست. خشونت و زیرپا گذاشتن حقوق بشر به میزان حیرت‌آوری رسیده است که از همه‌ی درگیری‌های پس از دیکتاتوری فراتر رفته است. همه این‌ها مستند شده است که پلیس و

نظامیان حتی از کتک زدن کودکان، حمله با اتوموبیل به تظاهرکنندگان، شلیک به قصد کشت با گلوله‌های واقعی، پرتاب کپسول‌های گاز اشک آور از هلیکوپتر، ورود غیرقانونی به منازل مردم و تیراندازی برای ترساندن تظاهرکنندگان هم ابا نکرده‌اند.

پلیس و نظامیان در لباس شخصی، بدون ارایه‌ی مدارک شناسایی خود افراد را دستگیر و بی دلیل سوار اتوموبیل‌های شخصی کرده و گاه حتی در صندوق عقب ماشین جا داده‌اند. حتی بعضی از نیروهای دولتی تظاهرکنندگان را وادار کرده‌اند تا بین رقصیدن و ورزش کردن در خیابان یا کتک خوردن انتخاب کنند. این هم مستند شده است که نیروهای نظامی دستگیرشدگان و کسانی را که متهم به غارت از مغازه‌ها بودند واداشتند در خیابان پیش از این که آن‌ها را کتک بزنند لخت و عریان شوند. چهارشنبه مؤسسه‌ی حقوق بشر شیلی اعلام کرد که درباره‌ی تبدیل ایستگاه قطار زیرزمینی Baquedano به مرکز شکنجه تفحص خواهد کرد. در این ایستگاه قطعات طناب و لکه‌های خون زیادی به دست آمده است.

در فضای مجازی صدها بلکه هزاران مورد جراحت تظاهرکنندگان گزارش شده است. شمار زیادی هم ظاهراً گم شده‌اند و می‌دانیم حداقل ۱۸ نفر هم تاکنون کشته شده‌اند و با تداوم خشونت انتظار می‌رود تعداد کشته‌شده‌ها بیشتر شود.

ناظران، سیاستمداران محلی و شهروندان از پینه‌را انتقاد کرده‌اند که چرا حاضر به مذاکره با معترضان نیست. رئیس‌جمهور که تا ۲۰۲۲ قرار است در حکومت باشد، تصمیم گرفته است که به جای مذاکره حکومت نظامی برقرار کند و بعلاوه با اعلام این که «ما در حال جنگ هستیم» به شکاف بیش‌تر در کشور دامن بزنند. او تظاهرکنندگان را «دشمنان قدرتمندی خوانده است که حاضرند بدون محدودیت از خشونت و نافرمانی استفاده کنند».

ساختمان‌ها می‌سوزند. تانک‌ها در خیابان هستند. در سرتاسر کشور در بخش‌های مختلف آب را قطع کرده‌اند، خیابان‌ها سنگر بندی شده است و اغلب ایستگاه‌های قطار زیرزمینی سانتیاگو تعطیل‌اند و تنها بخشی از یک مسیر از شش مسیر موجود کار می‌کند.

احساس عمومی این است که همراه با مشارکت بیشتر طبقات اجتماعی در تظاهرات، شیلی و مردمش «دارند بیدار می‌شوند» و جنبش دارد به پینه‌را نشان می‌دهد که آنها در حال جنگ نیستند. از جمعه شب آغاز شد و صدای cacerolazos - یعنی یک شکل سنتی اعتراض با کوبیدن بر دیگ و ماهی‌تابه از داخل خانه‌ها برای درامان ماندن از سرکوب‌خشن در خیابان‌ها - در سرتاسر سانتیاگو به گوش می‌رسد.

در شرایطی که کشور به سوی آینده‌ای نامعلوم و ناروشن می‌رود مردم شیلی خواهان اصلاحات، و انقلاب اجتماعی و پایان بخشیدن به حکومت پینه‌را هستند.

پیوند با منبع اصلی:

[The Reality in Chile](#)